

"Viatgem per mostrar la nostra idea de teatre"

Quique Blanco i Miki Espuma, membres de la Fura dels Baus, fan les últimes representacions d'"Obs" i ja enllesteixen el que serà el seu proper disc. La línia argumental, però, no canvia, i justament això els continua diferenciant de la resta de propostes existents.

La Fura dels Baus aposta pel teatre digital i per la seua forma de fer teatre. Contacte i energia, imatges conceptuals i remolins de muntatges que acosten l'espectador al càdric món de les emocions sobreestimulades. Amb *Obs* tornen al llenguatge *furair* més visceral, si bé s'internen en parcel·les com les de l'òpera i la música contemporània. Per anar a veure la Fura has de treballar i fer un exercici de reflexió. De fet, una advertència obrirà el pròxim disc de la companyia: "Si no vol reflexionar, no compre aquest disc". Enduts pel vertigen de la fi de la ronda d'*Obs*, estrenada al País Valencià durant l'XI Mostra Internacional de Mim de Sueca, ens parlen de la seua recerca estètica.

—*L'estrena d'Obs al País Valencià té un fi altruista. Quan va començar la relació amb l'ONG Pallasos sense Fronteres?*

MIKI ESPUMA. La recaptació d'aquest espectacle va per a l'ONG Pallasos sense Fronteres. La relació existeix des que estigueren a Sarajevo i vàrem connectar amb ells via digital des de Barcelona. Es tractava de la representació realista d'allò que la Fura fa anys que porta a l'escena. La vida mateixa va esdevenir més creïble que l'art. En *Obs* el leitmotiv és l'obsessió. L'argument és la vida mateixa i les diferents obsessions que marquen la trajectòria de les persones. Per exemple, un programa de televisió, coses així; és el factor que determina les emocions del públic i d'una societat.

—*Tracteu l'obsessió des d'un punt de vista no molt favorable, quan es relaciona amb la intel·ligència de l'ésser humà.*

M. ESPUMA. En realitat, no només hi ha una línia

argumental. Parlem d'*Obs*, per obsessió, però alhora hi ha una línia musical que treballa aspectes com la saturació de so i imatges. Parlem de les obsessions de la naturalesa humana però també de Shakespeare. La Fura va començar a fer clàssics amb el *Faust* de Goethe i ara hem aplicat el nostre llenguatge al *Macbeth* de l'autor clàssic anglès, però la base argumental de l'espectacle és la relació entre la senyora i el senyor Obs.

—*El públic de la Fura s'ha acostumat a espectacles bastant visuals i lluminosos. La vostra evolució arranca d'un procés intern o de l'exigència del públic de veure espectacles eixordadors a peu de pista?*

QUIQUE BLANCO: El públic més furair és cert que es va refredar amb els últims espectacles i te n'adones que no cal començar a pegar tirs perquè es reproduïxin les emocions i les reaccions, bones o dolentes. Amb coses més simples que no la llana brutalitat, per exemple els missatges de les imatges i del ritme de l'espectacle, es pot arribar a remoure el públic als seus seients. Comparat amb altres espectacles de la Fura, *Obs* és tranquil relativament, però hi ha una integració de tot el tràfec d'escenografia habitual al teatre de la Fura dels Baus. Al públic també el pots bombardejar amb escenes més subtils i romàntiques

com les que inclou *Obs*. Ara que està a punt de concloure la gira d'*Obs* veig que l'evolució es troba precisament aquí i que també el públic ho ha apreciat.

M. ESPUMA: Hi ha una cosa molt clara, la Fura busca situacions límit. La nostra identitat, el llenguatge furair, té la seva constant que és el treball a peu de terra: l'actor, el públic i el músic estan a din-

"La capacitat de sorpresa i l'emoció és allò que el públic busca als nostres espectacles. És una espècie de ritual o de missa que manté les expectatives des que comença la funció. La funció de l'art és aquesta, la d'agitar les emocions".

tre l'escena. Des del primer espectacle l'any 1984 fins ara hem distingit la zona interactiva del públic i l'actor i la zona on el públic pot descansar i relaxar-se. Però el més important és el ritme de l'espectacle que ho engloba tot. Particularment, la música que més m'agrada és el so que hi ha entre silencis i això és el que ha de ser un espectacle. És a dir, la canya que hi ha entre els moments més tranquils, pujades i baixades. Però a més d'això, hi ha la ironia continguda a *Obs*: per primera vegada la Fura fa riure, i això ens satisfà molt. Després de quaranta anys dedicats a l'espectacle, aconseguir un bona dosi d'alegria i d'amor, encara que les coses no estan per parlar d'aquests temes. Però la base política i la crítica social estan molt clares sobretot des d'un punt de vista irònic. A mi em fa riure quan, per exemple, la Fura se'n va a Jerusalem i el periodista que ens va entrevistar porta una pistola al cinyell i ens titlla de violents. La Fura retrata aquesta situació violenta, de la condició humana davant col·lectius violents, però no som violents, retratem la violència, això sí.

—*Què ofereix la Fura al públic que no li donen les altres companyies?*

Q. BLANCO: Aquí tinc una visió molt personal i és que totes les companyies ofereixen alguna cosa. Aquelles que realment es desmarquen són les que ofereixen alguna cosa molt més personal. La Fura és pionera en aquesta història i la forma en què ho fem és el que ens distingeix i identifica.

M. ESPUMA: La Fura s'allunya des d'un primer moment del teatre conservador, les relacions que tradicionalment es representaven de noi busca noia. No obstant això, i tot i incorporar un espectacle de llum i so contundent, la nostra recerca continua activa, sabem el que volem però encara no hi hem arribat. L'aposta per la música techno és molt clara des d'un principi, i també per la fusió, però alhora no renunciem a l'actualitat més immediata. Una de les coses que preparam és una pàgina web amb l'espectacle i oferirem dues entrades per veure'l en directe. En aquest sentim, som partidaris del teatre digital, és a dir, la combinació de les noves tecnologies i del teatre de contacte o físic. Cal que el públic vagi allà on es representa l'espectacle, que dura una hora i quan acaba, doncs, cadascun se'n va a casa. Intentem, però, que amb un ordinador, des de casa i una connexió a la xarxa, l'espectacle de la Fura es converteixi en una cosa global. Però tot des d'un punt de vista casolà, no des d'un punt de la vista de la NASA, utilitzant les coses que hi ha al nostre abast. Pot ser aquí està la gràcia de l'assumpte.

—*Quant de crítica i quant d'espectacle hi ha a la Fura dels Baus?*

Q. BLANCO: De denúncia sempre n'hi ha als espectacles de la Fura, i de crítica també, a partir de la música i de la posada en escena. Però mai és una denúncia directa, sinó que posem les coses sobre la taula. Sempre hi haurà gent partidària de l'assassí

"Nosaltres som perillosos políticament, som un reactiu i removem les consciències, o això ens proposem almenys, mentre que altres artistes tenen la funció de calmar i tranquil·litzar aquestes consciències".

i gent partidària de la víctima. La Fura vol que el públic prengui partit i es demani: jo, què faria o de quina part em posaria? aquestes coses són les que fan remoure's el públic. No els diguem si això està bé o malament, sinó que contem el que passa i després que cadascú a casa somiï amb el que ha vist i tregui les seves conclusions. És curiós que, per exemple, quan acaba una escena que nosaltres anomenem "la matança", la gent aplaudeix i se situa al costat de l'assassí. La capacitat de sorpresa i l'emoció crec que és allò que el públic busca als nostres espectacles. És una espècie de ritual o de missa que manté les expectatives des que comença la funció. La funció de l'art és aquesta, la d'agitar les emocions. Nosaltres som perillosos políticament, som un reactiu i removem les consciències o, això ens proposem almenys, mentre que altres artistes tenen la funció de calmar i tranquil·litzar aquestes consciències.

—El llenguatge furaire també evoluciona?

M. ESPUMA: Aquest novembre estrenem un espectacle al Liceu de Barcelona en què el llenguatge furaire es combina amb

l'òpera. El mateix dia estrenem a Graz, Àustria, un espectacle sobre un músic contemporani amb qui també estarem a Madrid. Crec que es farà palesa la nostra identitat. Des de diferents punts de vista serem presents en parcel·les ben diferents de l'art escènic. El llenguatge de la Fura és energia i contacte entre públic i actor, aquesta constant és important. Parlem de les reaccions bàsiques de l'ésser humà, d'un llenguatge atàvic, bàsic, que tothom entén. També se'ns ha descrit com a folklore actual: no és Sant Fermí, no són les falles, és un folklore actualitzat però que manté els diversos elements de tots els rituals.

Paula Reig

GANDIA

del 29 de Setembre
al 3 d'Octubre

2000

FIRA I FESTES